

žalovaná firma ručí za zavinění Antonína Sch-a podle §u 8 autom. zák., nepochybil po stránce právního posuzování sporné věci. Mínil-li stěžovatel, že sluší rozlišovati jednak jízdu se zbožím žalované firmy, jednak provedení zkoušky, které tvořilo jízdu úplně samostatnou, přehlídí, že šlo o jednu jedinou jízdu. Také nelze sdíleti dovolatelův právní názor, že provádění zkoušky, které se mělo státi osobou k tomu svým úředním postavením mimořádně kvalifikovanou, bylo záležitostí zkušebního komisaře, a že se žalovaná firma, svěřivši auto pro úřední zkoušku — což však nebylo zjištěno, poněvadž Antonín Sch. byl jenom zkoušencem, nikoli zkušebním komisařem — musila se domnívati, že nečiní nic nepravého a že se tím nedopouští nijaké neopatrnosti. Po této stránce správně uvedl odvolací soud, že bylo věci žalované firmy, aby učinila veškerá opatření, vhodná, by bylo zabráněno jakékoliv škodě, a že, stala-li se škoda Sch-ovým zaviněním, ručí za ni ona. Pokud jde o § 53 odstavec druhý ministerského nařízení ze dne 28. dubna 1910 čís. 81 ř. zák. a nutnost řízení silostrojů osobami k tomu zkoušenými (§§ 22 a 23), bude ještě zjištěno, zda šlo ve skutečnosti o řízení auta nezkoušenou osobou, když pravý řidič vozidla Josef S. seděl vedle zkoušeného kandidáta a tedy měl snad možnost té chvíle řízení stroje převzít, ve kteréžto příčině nebylo učiněno nižšími soudy nijaké zjištění. Mínění stěžovatelovo, že automobil byl po dobu Sch-ovy zkoušky úplně ve provozu příslušného úřadu, který sám jediné a pouze s ním disponoval, že jízda s ním stala se za účelem zákona předepsané a upravené kontroly státní a že žalovaná firma na její výkon neměla ani zájmu, ani vlivu, nemá nejmenší opory ve shora uvedenému zjištění odvolacího soudu.

Čís. 4436.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Požadovatel není povinen, by spokojil se s náhradním pozemkem, propůjčí-li vlastníku na požadovaném pozemku služebnost, umožňující mu, by hospodařil na svém pozemku.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 981/24.)

Soudy všech tří stolic přiznaly drobnému pachtýři pozemek, požadovaný dle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Nejvyšší soud uvedl v

důvodech:

Požadovací nárok, propůjčený drobným pachtýřům zákonem ze dne 27. května 1919 čís. 318 sb. z. a n., jest silnější, než právo dosavadního vlastníka. Tento musí zásadně ustoupiti pachtýřům, přenechati jim požadovaný pozemek a spokojiti se peněžitou náhradou. Dle zákonodárcových záměrů má se pachtýřům dostati právě toho pozemku, na nějž nabyli nároku dlouholetým obděláváním. Výjimě čně ponechá se dle druhého odstavce §u 5 dotčeného zákona požadovaný pozemek vlastníku, kdyby jeho přidělem byly utvořeny enklavy ve

vlastníkově majetku nebo kdyby mu bylo jinak užívání jeho pozemku znemožněno nebo značně stíženo; nebo když potřebuje požadovaného pozemku k účelům tamže uvedeným; vždy za dalšího předpokladu, že nabídne pachtýři rovnocenný pozemek náhradní. Není-li s to, tak učiniti, přikáže se požadovaný pozemek pachtýři, i kdyby vlastník trpěl újmu, naznačenou v §u 5 pož. zák. Také z toho vyplývá, že v případech, upravených zákonem ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., jest silnějším právem požadovací nárok pachtýře, nikoli vlastnické právo dosavadního majitele, jak stěžovatel se domnívá. Poněvadž pak ustanovení §u 5 jest rázu výjimečného, dlužno je v pochybnostech vykládati ve prospěch pachtýře. Zda v případě, o který jde, nabízený náhradní pozemek jest rovnocenný, zda tedy byla splněna první a hlavní podmínka §u 5, nebylo zjištěno. Než i kdyby tomu tak bylo, nebyl by stěžovatel v právu, neboť požadovatelé zřídili na požadovaných pozemcích v prospěch pozemkového majetku vlastníkovu služebnost, podrobně uvedenou v usnesení prvního soudu, a jest zjištěno, že po zřízení této služebnosti n e b u d e vlastníkově užívání jeho pozemku ani znemožněno, ani značně stíženo.

Čís. 4437.

Sdružení majitelů lesů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku může být zastupováno též jedním nebo několika spolučleny.

Rekurs musí udávati důvody, z nichž usnesení napadá, nevyhledává se však, by byly poznačeny svým technickým jménem, nýbrž stačí, jsou-li zřejmy z vývodů rekursu.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, R I 987/24.)

Návrhu eráru, by proti »Sdružení majitelů lesů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku«, zastoupenému dvěma jeho členy, ku zajištění pohledávek eráru bylo povoleno prozatímní opatření dle §u 379 ex. ř. obstkou pohledávek, jež prý má odpůrce uloženy u zemské banky v Praze, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh odmítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Česká finanční prokuratura v Praze jménem eráru navrhla proti odpůrci označenému: »Sdružení majitelů lesů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, zastoupenému Dr. Ervínem N-em, a Drem. Z-em« k zajištění své tvrzené pohledávky 22,688.356 Kč 22 h prozatímní opatření podle §u 379 čís. 3 ex. ř. obstkou pohledávek, které odpůrce navrhovatelky prý má na své jméno uloženy u Zemské banky v Praze. Pro rozhodnutí o navrženém prozatímním opatření netřeba řešiti otázku, jaké právní povahy ono »Sdružení« jest a v době podání návrhu bylo, zejména zda šlo o takový útvar společenstevní, při kterém právo uznává nejen zvláštní jmění společenské, nýbrž i jednotnou reprezentaci všech členů na venek pod společnou firmou, jako jest tomu u obchodních společností a společenstev; či zda o spolčení účelové podle §§ů 1175 a dalších obč.